

tydning. I mange Tilfælde vil det kunne redde ham fra Undergang, i mange Tilfælde vil han derved kunne faae Midler til at komme i en selvstændig Virksomhed. Det vil undertiden være af langt større Betydning for ham at kunne faae Indstuddene ud end at binde dem til en Alderdomsforsjrgelse, og jeg ser ikke, at denne Ordning, saaledes som det forekommer mig, at den høitæredede Finantsminister antydede, at den skulde være nødvendig af Hensyn til Beregningen af, hvorvidt de to Millioner ville strække til. Det er ikke nødvendigt, idet man jo kan foretage Tilskrivninger, hvergang der bliver skudt ind, eller paa flere Maader. Men det er ganske vist, at det, at man saaledes har bundet Indskuddet, ikke alene i mange Tilfælde vil frembringe Skade, men at man tillige i det Hele derved gjør Arbeideren mindre tilbøielig til at benytte Sparekassen. En anden Hovedindvending — jeg skal ikke nævne de mindre, saaledes som den, at Aldersbegrænsningen for Indtrædelsen er sat ved 45 Aars Alderen — er den, at Arbeideren, som ogsaa berørt af den foregaaende Taler, forud skal angive, hvor Meget og hvorledes han vil indskyde. Saaledes skal f. Ex. en Arbeider, som træder ind i Anstalten i sit attende Aar, forud angive, hvor Meget han vil indskyde i en lang Række Aar ugentlig eller maanedlig, eller hvorledes han vil. Det anser jeg for en meget uheldig Bestemmelse. Jeg tror, at det i de allerfleste Tilfælde vil blive overmaade vanskeligt for Arbeideren at overholde dette. Hans Aaar ere jo saaledes, at det, han kan afse til sin Alderdomsforsjrgelse, er ikke regelmæssige Summer; det er smaa, tilfældige Indtægter. Det vil ikke være let for ham at forskrive sig til regelmæssige Indskud, han vil kunne blive forhindret deri ved Arbeidsløshed, Dødsfald, et Barns Fødsel, Sygdom, ja, jeg vil blot nævne Aftjeningen af Værnepligten. Det vil saaledes blive umuligt for de fleste simple Arbeidere at overholde en saadan regelmæssig Indbetaling i den største Del af deres Liv. Og Virkningen af, at han ikke kan overholde det, er, at han taber sin Ret til Tilskudene, og det, at Størrelsen af Tilskudene overlades til Finantsministerens Skjøn, til Regulativet. Den Maade, hvorpaa saaledes Midlerne skulde opsamles, vil gjøre det mindre tillokkende for Arbeiderne at benytte Alderdomsforsjrgelsen. Man maa jo her erindre sig de Erfaringer for lignende Kasser, som man nu har. Man har jo adskillige Erfaringer for, hvorledes Arbeiderne benytte Anstalter, hvor velgjørende Instituter eller det Offentlige eller Private giver lignende Tilskud til en Alderdomsforsjrgelse, og disse Erfaringer

gaa desværre ud paa, at Arbeiderne nødigt ville benytte saadanne Anstalter; men naar de nødigt ville benytte de bestaaende Anstalter, hvor Tilskudet tilbøielig har været større, og hvor man paa mange Maader har havt Midler, t. Ex. personlig Overtalelse og Sligt, til at formaa Arbeidere til at styde Midler ind, hvor meget mindre vil det da ikke ske her, hvor der er alle de her fremhævede bethdelige Vanskeligheder for Arbeiderne ved at benytte Anstalten, nemlig det, at de skal indbetale paa regelmæssig, forud angiven Maade osv. Dertil kommer, at det Tilskud, som til Syvende og sidst Loves ligesom en Belønning, er af en noget problematistisk Natur. For det Første bliver det overladt til Finantsministeren i de allerfleste Tilfælde at bestemme det, overladt til ham at sætte det ned fra de 50 pCt., mere eller mindre, efter Regulativet, som vi ikke kjende. Saaledes maa man da først se det. Dertil kommer, at selv om der formelt tiltaas fulde 50 pCt. Tilskud, saa bliver dette muligen i Realiteten formindsket derved, at Alderdomsforsjrgelsen beregnes efter ugunstigere Dødelighedsforhold og Rentindtægter end dem, der faktisk ville vise sig at være tilfede, thi Alderdomsforsjrgelsen bliver beregnet efter Livrenteanstaltens nuværende Dødelighedstabeller, og disse Dødelighedstabeller ere jo beregnede nærmest efter Middelfstandens Levetid, der jo desværre maa antages at være adskilligt længere end Arbeidsklassens, saa det turde vise sig, at Arbeidsklassen ikke faar den Alderdomsforsjrgelse, som svarer til deres Livslængde. Dernæst ere Dødelighedstabellerne beregnede efter 4 pCt., medens den virkelige Rente maa antages at kunne blive adskilligt større. Det er jo faste Midler, som ikke kunne opfiges, og hvoraf der kan faas adskilligt større Rente. Det er ganske vist, at Finantsministeren har stillet i Udfigt, at man med Tiden vilde bruge andre Dødelighedstabeller, naar man havde bundet tilstrækkelig Erfaring, men det ligger jo langt ud i Tiden. Den første Dødelighedstabell skulde jo først ske 1899, og saa først skal man samle Erfaring, og dertil kommer, at Kassen rimeligvis vil faae et blandet Publikum, ogsaa Mange af Middelfklassen, saa det vil ikke være Arbeidsklassens Dødelighedstabeller alene, der paavirke de bundne Erfaringer, og jeg ser ikke ret, hvorfor man skal være nødt til at bruge disse Dødelighedstabeller, da de efter al Sandsynlighed ville stille Arbeiderne noget ugunstigere end de virkelige Forhold, og da man meget godt kan bruge saadanne Systemer, hvorved Arbeiderne ville faae omtrent den fulde Værdi af, hvad de have indbetalt. Man kan maafte f. Ex. ved Hjælp af et Bonus-System, ved